

Arrest

nr. 309 581 van 11 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2023.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 7 september 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar huidige vijfde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingen-wet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeksters' voorgehouden asielmotieven, namelijk dat haar echtgenoot problemen kende in Irak wegens zijn werk als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad, waardoor het gezin van verzoekster en de familie van verzoeksters echtgenoot ook problemen kende. De situatie in Bagdad noopte voor verzoekster verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 174 582 van 13 september 2016.

In het kader van haar tweede, derde en vierde verzoek legde verzoekster verklaringen af over voorgehouden gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat zij bij haar eerdere beschermingsverzoeken had uiteengezet. Verzoekster verklaarde dat hun vrees in Irak nog steeds actueel was. Verder verklaarde verzoekster in het kader van haar tweede beschermingsverzoek dat haar schoonvader ontvoerd werd, en in het kader van haar derde beschermingsverzoek dat haar schoonbroer opnieuw ontvoerd werd. Deze verzoeken werden door het CGVS steeds afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. De beroepen van verzoekster tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissingen werden steeds door de Raad verworpen.

In het kader van haar huidige, vijfde verzoek blijft verzoekster vasthouden aan eerder aangehaalde vluchtmotieven, en verklaart dat haar echtgenoot vertelde dat de ontvoerders van haar schoonbroer contact hadden opgenomen met haar schoonvader, en dat ze eigenlijk op zoek waren naar haar echtgenoot. Verzoekster vreest ook dat haar kinderen ontvoerd zouden worden bij een eventuele terugkeer naar Irak omwille van de problemen van haar echtgenoot en dat ze, aangezien ze in België geboren zijn, geen andere cultuur kennen en documentloos zouden zijn. Verzoekster verklaart voorts nog dat ze in Irak zouden kunnen denken dat haar gezin rijk is omdat ze uit Europa komen. Verzoekster legt geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot A.T.R.H. zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In de bestreden beslissing worden de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ten aanzien van haar echtgenoot omtrent deze vluchtmotieven dan ook overgenomen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift de middelen en argumentatie zoals ontwikkeld in het beroep van haar echtgenoot, integraal overneemt.

Inzake haar echtgenoot, gekend onder rolnummer 301 837 [verbetering: 301 841], heeft de Raad bij beschikking de aanvraag van haar echtgenoot verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)" van 7 september 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidige zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk dat verzoeker problemen kende wegens zijn werk als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad. De situatie in Bagdad noopte voor verzoeker verder niet tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 174 582 van 13 september 2016.

In het kader van zijn tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoek legde verzoeker verklaringen af over voorgehouden gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat hij bij zijn eerdere beschermingsverzoeken had uiteengezet en betoogde hij dat zijn vrees actueel nog steeds actueel was. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek dat zijn vader ontvoerd werd en gefolterd werd door onbekende militieleden om informatie over verzoeker te verkrijgen. In het kader van zijn vijfde beschermingsverzoek vermeldde verzoeker dat zijn broer ontvoerd en vrijgelaten werd, en in het zesde beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat zijn broer een tweede keer ontvoerd werd. Voorts voegde verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek toe dat hij vreesde dat zijn kinderen bij terugkeer naar Irak ontvoerd konden worden omdat men in Irak mogelijks kon denken dat hij rijk was geworden tijdens zijn verblijf in Europa en/of in België financiële steun kreeg voor zijn kinderen, alsook dat de gezondheidszorg in het land te wensen overlaat, wat hij in zijn vierde verzoek herhaalde. Deze verzoeken werden door het CGVS steeds afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoeker ging niet in beroep in het kader van zijn derde beschermingsverzoek, de beroepen van verzoeker in het kader van zijn tweede, vierde, vijfde en zesde beschermingsberoepen werden steeds door de Raad verworpen.

In het kader van zijn huidige, zevende verzoek blijft verzoeker vasthouden aan eerder aangehaalde vluchtmotieven en geeft hij een update over de ontvoering van zijn broer. Verzoeker verklaart dat de ontvoerders zijn vader hebben gecontacteerd en dat zij op zoek zijn naar hem. Verzoeker verklaart voorts dat zijn familie nog steeds problemen kent omwille van de problemen aangehaald in de vorige beschermingsverzoeken en dat hij vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden. Tot slot verklaart verzoeker dat zijn kinderen in België geboren zijn en dat het vreemd zou zijn om naar het onveilige Irak te verhuizen. Verzoeker legt geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidige beschermingsverzoek in het verlengde liggen van het in de eerdere beschermingsverzoeken ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat verzoeker opnieuw verwijst naar de ontvoering van zijn broer die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn vorige beschermingsverzoek en waarbij geen geloof werd gehecht aan deze voorgehouden gebeurtenis. Een loutere blote bewering dat de ontvoerders ondertussen contact zouden hebben opgenomen met zijn vader verandert hier niets aan. Verzoekers stelling dat zijn familie nog steeds wordt lastig gevallen omwille van zijn vroegere problemen, betreft eveneens een louter blote bewering die allerminst van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

Wat betreft verzoekers kinderen, wiens beschermingsverzoeken in eigen naam en in hoofde van verzoeker negatief werden afgesloten door zowel het CGVS als de Raad, merkt de commissaris-generaal terdege op dat verzoeker zichzelf blijft herhalen, wat niet kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, en dat verzoeker aldus geen concrete nieuwe elementen aanbrengt die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgende verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

7. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgende verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgende verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgende verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8."

De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in

zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Irak, dat hij en zijn gezin zich een westerse levenswijze hebben eigen gemaakt, dat zij vervreemd zijn geraakt van Irak, geen binding meer hebben met de samenleving in Irak en dat zij vrezen gezien te worden als buitenstaanders. De Raad stelt vast dat de verwijzing naar een 'westerse levenswijze' niet meer is dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Iraakse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in Europa en in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Irak bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Verzoeker verklaart tevens dat zijn minderjarige kinderen in België zijn geboren, en het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om naar Irak te verhuizen waar ze als buitenstaanders zouden worden gezien. Met dit vaag en summier betoog toont verzoeker geenszins op concrete en pertinente wijze aan dat zijn kinderen door hun verblijf en integratie in België dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet zouden willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, normen en gebruiken in de Iraakse samenleving, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Dat verzoeker en zijn gezin als buitenstaanders zouden worden gezien, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de echtgenote van verzoeker verklaart dat het gezin zal worden aanzien als "rijk" omdat zij langdurig in Europa hebben verbleven waardoor zij vrezen te worden geïsoleerd, merkt de Raad op dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat verzoeker en zijn gezin over bijzondere kenmerken beschikken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven, laat staan als "rijk". Er ligt verder ook geen informatie voor die ondersteunt dat Irakezen die terugkeren uit het buitenland als welvarend worden gezien en om die reden worden geïsoleerd. Het betoog van verzoeker is dan ook niet meer een loutere bewering. Bovendien betreft dit geen nieuw element aangezien verzoeker dit reeds aanhaalde in het kader van zijn derde beschermingsverzoek doch door het CGVS niet werd weerhouden omdat het niet meer is dan een louter blote hypothese.

Waar verzoeker nog algemeen stelt dat hij onvermogen is en geen huisvesting in Irak heeft, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker is een volwassen man die getrouwd is met een Iraakse vrouw, die enkele jaren school heeft gelopen in zijn land van herkomst en voor zijn vertrek in Irak werkzaam was. Uit niets blijkt dat verzoeker als Irakees geen werk zou mogen uitoefenen in Irak, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven. In de mate dat verzoeker verwijst naar de problemen die zijn familieleden in Irak zouden kennen omwille van de beweerdde vroegere problemen van verzoeker in Irak, herhaalt de Raad dat geen geloof gehecht wordt aan deze verklaringen aangezien ze voortvloeien uit een ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak op intentionele wijze door een actor zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden noch toont hij aan dat zijn verblijf in België voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak. Verzoekers betoog dat hij of zijn gezin onmogelijk een menswaardig leven kunnen opbouwen in Irak is dan ook hypothetisch.

9. De overige motieven in de bestreden beslissing betreffende verzoekers toevoegingen aan een eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, namelijk wat betreft de ontvoering van verzoekers broer en zijn stelling dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen omwille van de vroegere problemen van verzoeker, laat verzoeker volledig ongemoeid. Deze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat verzoeker op basis van de aangehaalde vervolgingselementen inzake zijn beweerde problemen in Irak en de problemen die zijn familieleden hierdoor zouden kennen in het land van herkomst, niet aannemelijk kan maken dat hij een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Louter voortbouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden motieven, volstaat hiertoe evenmin.

10. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissingen aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country of Origin Information Report van januari 2022 over Irak en de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

11. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote, K.A.A.K., gekend onder rolnummer 301 837, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen."

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoeksters echtgenoot, A.T.R.H., gekend onder rolnummer 301 841, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken met rolno's. 301 841 en 301 837 (zaken nrs. 7 en 8 op de rol) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Verzoekende partijen lichten hun nood aan internationale bescherming toe:

- ze wijzen op hun verwestering en bijzondere kwetsbaarheid
- ze hebben geen banden/bindingen, netwerk, huisvesting of werk in Irak
- bij terugkeer uit het Westen lopen ze het risico op ontvoering.

Verder stelt verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verschillende aspecten en de updates inzake de veiligheidssituatie in Irak niet meer actueel zijn.

Verzoekende partij deelt nog mee dat zij inmiddels een verblijf verkreeg op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zij uit het gegeven dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen een verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen, zij afleidt dat dit een bevestiging is van het gegeven dat zij echt niet kan terugkeren naar Irak.”

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die door haar echtgenoot, de heer A.-B. T. R. H., worden aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, bij de Raad gekend onder het rolnummer 301 841. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist. Ter terechtzitting wordt in beide zaken hetzelfde betoog gevoerd.

Inzake de echtgenoot van de verzoekende partij wordt bij arrest van 11 juli 2024 met nr. 309 579 gemotiveerd als volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 7 september 2023 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) zijn huidig zevende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, namelijk dat verzoeker problemen kende wegens zijn werk als goederentransporteur voor een Amerikaanse legerbasis in Bagdad. De situatie in Bagdad noopte voor verzoeker verder niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 174 582 van 13 september 2016.

In het kader van zijn tweede, derde, vierde, vijfde en zesde verzoek legde verzoeker verklaringen af over voorgehouden gebeurtenissen die volledig voortvloeiden uit het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas dat hij bij zijn eerdere beschermingsverzoeken had uiteengezet en betoogde hij dat zijn vrees actueel nog steeds actueel was. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek dat zijn vader ontvoerd werd en gefolterd werd door onbekende militieleden om informatie over verzoeker te verkrijgen. In het kader van zijn vijfde beschermingsverzoek vermeldde verzoeker dat zijn broer ontvoerd en vrijgelaten werd, en in het zesde beschermingsverzoek verklaarde verzoeker dat zijn broer een tweede keer ontvoerd werd. Voorts voegde verzoeker in het kader van zijn derde beschermingsverzoek toe dat hij vreesde dat zijn kinderen bij terugkeer naar Irak ontvoerd konden worden omdat men in Irak mogelijks kon denken dat hij rijk was geworden tijdens zijn verblijf in Europa en/of in België financiële steun kreeg voor zijn kinderen, alsook dat de gezondheidszorg in het land te wensen overlaet, wat hij in zijn vierde verzoek herhaalde. Deze verzoeken werden door het CGVS steeds afgesloten met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Verzoeker ging niet in beroep in het kader van zijn derde beschermingsverzoek, de beroepen van verzoeker in het kader van zijn tweede, vierde, vijfde en zesde beschermingsberoepen werden steeds door de Raad verworpen.

In het kader van zijn huidig, zevende verzoek blijft verzoeker vasthouden aan eerder aangehaalde vluchtmotieven en geeft hij een update over de ontvoering van zijn broer. Verzoeker verklaart dat de ontvoerders zijn vader hebben gecontacteerd en dat zij op zoek zijn naar hem. Verzoeker verklaart voorts dat zijn familie nog steeds problemen kent omwille van de problemen aangehaald in de vorige beschermingsverzoeken en dat hij vreest bij terugkeer naar Irak gedood te worden. Tot slot verklaart verzoeker dat zijn kinderen in België geboren zijn en dat het vreemd zou zijn om naar het onveilige Irak te verhuizen. Verzoeker legt geen documenten neer.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek in het verlengde liggen van het in de eerdere beschermingsverzoeken ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat verzoeker opnieuw verwijst naar de ontvoering van zijn broer die hij reeds aanhaalde in het kader van zijn vorige beschermingsverzoek en waarbij geen geloof werd gehecht aan deze voorgehouden gebeurtenis. Een loutere blote bewering dat de ontvoerders ondertussen contact zouden hebben opgenomen met zijn vader verandert hier niets aan. Verzoekers stelling dat zijn familie nog steeds wordt lastig gevallen omwille van zijn vroegere problemen, betreft eveneens een louter blote bewering die allerminst van aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

Wat betreft verzoekers kinderen, wiens beschermingsverzoeken in eigen naam en in hoofde van verzoeker negatief werden afgesloten door zowel het CGVS als de Raad, merkt de commissaris-generaal terdege op dat verzoeker zichzelf blijft herhalen, wat niet kan leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, en dat verzoeker aldus geen concrete nieuwe elementen aanbrengt die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

6. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van dezelfde wet, de in artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn van tien werkdagen niet gerespecteerd heeft.

De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van tien dagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoeker toont overigens ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

7. Verzoeker klaagt tevens aan dat hij niet werd gehoord door het CGVS.

Uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit zijn verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoeker aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Tijdens het interview op de DVZ in het kader van zijn huidig verzoek werd verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar zou nagaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de DVZ. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

8. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift zijn langdurig verblijf in België en de langdurige periode dat hij afwezig is gebleven uit Irak, dat hij en zijn gezin zich een westerse levenswijze hebben eigen gemaakt, dat zij vervreemd zijn geraakt van Irak, geen binding meer hebben met de samenleving in Irak en dat zij vrezen gezien te worden als buitenstaanders. De Raad stelt vast dat de verwijzing naar een 'westerse levenswijze' niet meer is dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Iraakse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Irak een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijf in Europa en in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Irak niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Irak bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Verzoeker verklaart tevens dat zijn minderjarige kinderen in België zijn geboren, en het voor hen bijzonder moeilijk zou zijn om naar Irak te verhuizen waar ze als buitenstaanders zouden worden gezien. Met dit vaag en summier betoog toont verzoeker geenszins op concrete en pertinente wijze aan dat zijn kinderen door hun verblijf en integratie in België dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet zouden willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, normen en gebruiken in de Iraakse samenleving, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Dat verzoeker en zijn gezin als buitenstaanders zouden worden gezien, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar de echtgenote van verzoeker verklaart dat het gezin zal worden aanzien als "rijk" omdat zij langdurig in Europa hebben verbleven waardoor zij vrezen te worden geïsoleerd, merkt de Raad op dat uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat verzoeker en zijn gezin over bijzondere kenmerken beschikken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven, laat staan als "rijk". Er ligt verder ook geen informatie voor die ondersteunt dat Iraakezen die terugkeren uit het buitenland als welvarend worden gezien en om die reden worden geïsoleerd. Het betoog van verzoeker is dan ook niet meer een loutere bewering. Bovendien betreft dit geen nieuw element aangezien verzoeker dit reeds aanhaalde in het kader van zijn derde beschermingsverzoek doch door het CGVS niet werd weerhouden omdat het niet meer is dan een louter blote hypothese.

Waar verzoeker nog algemeen stelt dat hij onvermogen is en geen huisvesting in Irak heeft, merkt de Raad op dat dit niet meer dan loutere beweringen betreffen die niet worden gestaafd. Het weze herhaald dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In casu toont verzoeker niet aan noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat er in Irak sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen

aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker is een volwassen man die getrouwd is met een Iraakse vrouw, die enkele jaren school heeft gelopen in zijn land van herkomst en voor zijn vertrek in Irak werkzaam was. Uit niets blijkt dat verzoeker als Iraakees geen werk zou mogen uitoefenen in Irak, waar hij het grootste deel van zijn leven heeft verbleven. In de mate dat verzoeker verwijst naar de problemen die zijn familieleden in Irak zouden kennen omwille van de beweerde vroegere problemen van verzoeker in Irak, herhaalt de Raad dat geen geloof gehecht wordt aan deze verklaringen aangezien ze voortvloeien uit een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Irak op intentionele wijze door een actor zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij in Irak anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden noch toont hij aan dat zijn verblijf in België voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen in Irak. Verzoekers betoog dat hij of zijn gezin onmogelijk een menswaardig leven kunnen opbouwen in Irak is dan ook hypothetisch.

9. De overige motieven in de bestreden beslissing betreffende verzoekers toevoegingen aan een eerder ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, namelijk wat betreft de ontvoering van verzoekers broer en zijn stelling dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen omwille van de vroegere problemen van verzoeker, laat verzoeker volledig ongemoeid. Deze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat verzoeker op basis van de aangehaalde vervolgingselementen inzake zijn beweerde problemen in Irak en de problemen die zijn familieleden hierdoor zouden kennen in het land van herkomst, niet aannemelijk kan maken dat hij een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Louter voortbouwen op eerder ongeloofwaardig bevonden motieven, volstaat hiertoe evenmin.

10. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt de analyse van de commissaris-generaal in het licht van de actuele objectieve landeninformatie die in de bestreden beslissingen aangereikt wordt, door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaronder de EUAA Country of Origin Information Report van januari 2022 over Irak en de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023. Na lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker maakt doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bagdad zou hebben gekend. Verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

11. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wordt benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van het beroep van verzoekers echtgenote, K.A.A.K., gekend onder rolnummer 301 837, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

[...]

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 9 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken met rolnrs. 301 841 en 301 837 (zaken nrs. 7 en 8 op de rol) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Verzoekende partijen lichten hun nood aan internationale bescherming toe:

- ze wijzen op hun verwestering en bijzondere kwetsbaarheid
- ze hebben geen banden/bindingen, netwerk, huisvesting of werk in Irak
- bij terugkeer uit het Westen lopen ze het risico op ontvoering.

Verder stelt verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met verschillende aspecten en de updates inzake de veiligheidssituatie in Irak niet meer actueel zijn.

Verzoekende partij deelt nog mee dat zij inmiddels een verblijf verkreeg op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat zij uit het gegeven dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen een verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen, zij afleidt dat dit een bevestiging is van het gegeven dat zij echt niet kan terugkeren naar Irak.”

5. De Raad wijst er vooreerst op dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door ter terechtzitting louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijft de verzoekende partij hiertoe manifest in gebreke.

Immers, door slechts algemeen en herhalend te verwijzen naar een problematiek van verwestering, gaat de verzoekende partij geheel voorbij aan hetgeen hierover reeds omstandig werd vastgesteld en geoordeeld in de beschikking van 19 december 2023, onder de punten 4 en 8. Hetzelfde geldt voor wat betreft het beweerde gebrek aan banden, netwerk, huisvesting of werk in Irak, waarover ook reeds uitgebreid werd geoordeeld in punt 8 van voormelde beschikking. Bovendien betreffen dit elementen die tevens reeds werden beoordeeld in het kader van de derde, vierde en vijfde beschermingsverzoeken van de verzoekende partij. Met haar betoog beperkt de verzoekende partij zich dus tot het louter herhalen van verklaringen die zij al eerder aflegde en het hernemen van argumenten die zij al eerder aanbracht. Dit zijn elementen waarmee reeds terdege en uitgebreid rekening wordt gehouden in de beschikking en waarop concreet wordt ingegaan en geantwoord. Aldus slaagt de verzoekende partij er niet in om hier een ander licht op te werpen en brengt zij geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die deze gronden van de beschikking kunnen weerleggen of ontkrachten.

Wat betreft een risico op ontvoering bij terugkeer uit het Westen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element al heeft aangehaald in het kader van haar derde, vierde en vijfde beschermings-verzoeken en dat dit reeds werd beoordeeld als een louter hypothetische bewering op basis van veronderstellingen zonder dat verzoekende partij concrete elementen ter staving aanreikte. Het louter herhalen van dit element kan hierover niet anders doen oordelen. Een bijzondere kwetsbaarheid wordt niet aannemelijk gemaakt.

De loutere stelling dat geen rekening werd gehouden met verschillende aspecten, kan niet overtuigen nu de verzoekende partij zich beperkt tot een summiere herhaling van argumenten die reeds werden aangehaald en waarop in de bestreden beslissing en beschikking reeds werd geantwoord. Aangezien de verzoekende partij er ter zitting niet in het minst op ingaat en alzo geheel nalaat deze inhoudelijk met enige concrete en dienstige repliek te weerleggen, blijven de gronden van de beschikking geheel gehandhaafd. Met de algemene opmerking ter zitting het niet eens te zijn met de beschikking en erin te volharden dat zij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht, doet de verzoekende partij geenszins afbreuk aan de concrete en uitgebreid uitgewerkte gronden van de beschikking die anders doen besluiten.

Wat betreft het betoog dat de updates inzake de veiligheidssituatie in Irak niet meer actueel zijn, verduidelijkt de verzoekende partij haar kritiek niet, laat staan dat zij deze concreet toespitst op haar zaak. Hoe dan ook kan worden aangestipt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, in de beoordeling rekening werd gehouden met actuele objectieve informatie zoals geduid in voormelde beschikking. Voorts verliest de verzoekende partij uit het oog dat het haar vrijstond concrete elementen of landeninformatie die zij als meer actueel aanziet bij te brengen indien zij dit nodig achtte. Dit liet zij echter na. Evenmin duidt zij in haar betoog ter terechtzitting welke informatie niet langer correct zou zijn. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie en gevolgtrekkingen foutief of niet meer actueel zijn, waartoe zij echter in gebreke blijft. De beoordeling in voormelde beschikking, blijft bijgevolg overeind

De verzoekende partij betoogt nog dat het verkrijgen van een verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet inhoudt dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het indienen van een verblijfsaanvraag in het buitenland verhinderen, waaruit zij vervolgens afleidt dat dit een bevestiging is van het gegeven dat zij echt niet kan terugkeren naar Irak. Zij kan in haar betoog echter niet worden bijgetreden. Buitengewone omstandigheden betreffen omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Zulke buitengewone omstandigheden vallen echter niet noodzakelijk samen met vervolging of ernstige schade in het land van herkomst. De afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, of moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen of een ernstige ziekte, kunnen evengoed buiten-gewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij verschaft geen informatie over de buitenge-wone omstandigheden die zij heeft aangevoerd in haar verblijfsaanvraag en die zouden zijn aanvaard. Evenmin licht zij toe op welke gronden zij een verblijfsmachtiging heeft gevraagd. Het is niet de taak van de Raad om hiernaar te gissen. De Raad herinnert eraan dat de staatssecretaris inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een ruime discretionaire bevoegdheid bezit, terwijl de verwerende partij en de Raad in de thans voorliggende zaak zijn gebonden aan de materiële ontvankelijkheids- en gegrondheidsvoorwaarden inzake internationale bescherming. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het gegeven dat zij werd gemachtigd tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een nieuw element vormt dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 december 2023. Door slechts elementen te herhalen zonder in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, wordt het doel van onderhavige procedure volledig genegeerd en tenietgedaan. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES